

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 05, 2012

Nummer 5, 2012

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2012:BW7382](#) 30-05-2012

X/Double D Racing

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2012:BW7375](#) 30-05-2012

OLIEHANDEL/BEHEER

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2012:BW5813](#) 24-05-2012

Alcredis Finance/X

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2012:BW6423](#) 23-05-2012

VEB/Ageas SA/NV (bevoegdheid NL rechter aanspreken 'Belgische Fortis')

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBARN:2012:BW7461](#) 23-05-2012

Aansprakelijkheid bestuurder voor tekort in het faillissement

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBLEE:2012:BW7805](#) 22-05-2012

Facon

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBARN:2012:BW7438](#) 09-05-2012

AIP/Agriom

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBARN:2012:BW7442](#) 09-05-2012

Bestuurdersaansprakelijkheid X

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2012:BW7162](#) 09-05-2012

Milk/Abn Amro Bank

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Aansprakelijkheid bestuurder van bedrijf in handel slachtpluimvee

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

OLIEHANDEL/BEHEER

Externe bestuurdersaansprakelijkheid art. 6:162 BW (Beklamel-norm)

In deze zaak worden de bestuurders van X Transport aansprakelijk gehouden. Y drijft een onderneming die zich onder meer bezig houdt met het leveren van motorbrandstof. Y komt met X Transport een raamovereenkomst overeen tot het leveren van brandstof. Y verstuurt verschillende fracturen aan X transport ter zake van bij haar al afgenomen maar nog niet betaalde brandstof. Op 10 augustus 2011 heeft één van de bestuurders € 70.000,00 van de rekening van X Transport overgeboekt naar een rekening van hemzelf.

Een kleine twee weken later, op 23 augustus is X Transport bij vonnis van de rechtbank failliet verklaard. Y vordert, na vermindering van de eis, alle bestuurders van X Transport te veroordelen tot betaling van € 57.360,63, vermeerderd met rente, beslagkosten, buitengerechtelijke kosten en proceskosten. Het gevorderde bedrag bestaat uit de som van de onbetaald gebleven facturen.

De rechtbank stelt vast dat naar vaste jurisprudentie naast de aansprakelijkheid van de vennootschap mogelijk ook, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, grond kan bestaan voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld (de zogenoemde Beklamel-norm), dan wel van degene die als bestuurder (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. Dit mag in beide gevallen alleen worden aangenomen wanneer de bestuurder een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Uit het overboeken van de € 70.000,00 naar de persoonlijke rekening van een van de bestuurders volgt dat de betreffende bestuurder ervan uitging dat X Transport niet zou kunnen voldoen aan alle bestaande verplichtingen die nog opeisbaar zouden worden. Gelet op deze omstandigheid, en de simpele bedrijfsstructuur waaruit de slechte financiële situatie moet zijn gebleken, is voldoende onderbouwd dat hij - en met hem ook de andere bestuurder - vanaf 10 augustus 2011 wisten, althans redelijkerwijs hadden behoren te begrijpen dat X Transport niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden,

alsmede dat hen te dien aangaande een voldoende ernstig verwijt treft door desondanks brandstof af te nemen.

Met betrekking tot het afnemen van brandstof in de periode tot 10 augustus 2011 is onvoldoende onderbouwd dat alle bestuurders bij het aangaan van de verbintenissen wisten, dan wel behoorden te begrijpen dat X Transport niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden. Voorts is onvoldoende onderbouwd dat sprake is van een situatie waarbij een bestuurder heeft bewerkstelligd, dan wel toegelaten dat X Transport haar verplichtingen niet nakomt.

Middels art. 2:11 BW rust de aansprakelijkheid op ieder van de bestuurders, ook nu een rechtspersoon als bestuurder van een andere rechtspersoon aansprakelijkheid draagt. Uit het voorgaande volgt dat beide bestuurders zullen worden veroordeeld tot betaling van de tankbeurten vanaf 10 augustus 2011. De rechtbank veroordeelt bestuurders tot betaling van een bedrag van € 20.781,15 aan Y wegens openstaande facturen, alsmede tot betaling van de beslag- en proceskosten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2012:BW7375

Zaaknummer: 94724 / HA ZA 11-2490

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

X/Double D Racing

Is X de overeenkomst met Y in persoon of met de vof aangegaan? Wat zijn de vereisten voor het bestaan van een vof? In casu wordt het bestaan van een vof aangenomen

X heeft in april 2008 een Subaru verkocht aan vof "Double D Racing". X is met "Double D Racing" overeengekomen dat X voor het bedrag van de koopprijs auto-onderdelen mocht bestellen bij "Double D Racing". X heeft daartoe bij de levering van de Subaru een door Y opgestelde tegoedbon ontvangen op naam van "Double D Racing". Op de tegoedbon staan de handtekeningen van X en Y. Op de website van "Double D Racing" stond Y met naam en telefoonnummer genoemd als één van de contactpersonen van "Double D Racing". In november 2008 zijn de activiteiten van "Double D Racing" beëindigd.

X vordert dat de rechtbank de overeenkomst met betrekking tot de verkoop van de Subaru ontbindt en dat de rechtbank Y (en R, die volgens X ook optrad voor zichzelf althans namens de vennootschap onder firma genaamd "Double D Racing", waarvan Y en R beiden vennoot waren) hoofdelijk veroordeelt tot het vergoeden van de door X geleden schade.

Y stelt dat hij niet samen met R gehandeld heeft onder de handelsnaam "Double D Racing". Hij heeft ook niet voor eigen rekening en risico een koopovereenkomst gesloten met X.

Bij tussenvonnis is overwogen dat Y slechts dan aansprakelijk is indien komt vast te staan dat "Double D Racing", ten tijde van het sluiten van de koopovereenkomst met betrekking tot de Subaru, een vennootschap onder firma was en Y daarvan vennoot was, dan wel dat Y partij bij de koopovereenkomst was en voor eigen rekening en risico handelde. X is in dit verband bewijs opgedragen.

De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 22 van het Wetboek van Koophandel ("WvK") de vennootschap onder firma een maatschap is tot de uitoefening van een bedrijf onder gemeenschappelijke naam. Voor de totstandkoming van een vennootschap onder firma is geen ander constitutief vereiste dan een overeenkomst tussen de vennoten nodig. Op grond van het bepaalde in artikel 22 WvK dient die overeenkomst te worden vastgelegd bij

authentieke of onderhandse akte, maar kan het ontbreken van een dergelijke akte niet aan derden worden tegengeworpen. In dit geval is van een akte niet gebleken. Indien evenwel sprake is van gedragingen die bij X de gerechtvaardigde indruk hebben gewekt dat hij ten tijde van het sluiten van de koopovereenkomst met een vennootschap onder firma van doen had waarvan Y één van de vennoten was, kan hij Y, op grond van die gewekte schijn, als hoofdelijk aansprakelijke vennoot aanspreken.

Het staat vast dat X de Subaru aan “Double D Racing” heeft verkocht waarvoor Y namens “Double D Racing” een tegoedbon heeft opgesteld en ondertekend. X heeft gesteld dat hij over de belofde onderdelen met zowel R als Y contact heeft gehad. Y heeft in dit verband verklaard altijd voor X telefonisch bereikbaar te zijn geweest, zij het dat hij hem ter zake van de onderdelen naar R zou hebben verwezen. In dit verband weegt zwaar mee dat Y de tegoedbon namens “Double D Racing” heeft ondertekend en dat zijn naam en telefoonnummer op de voorgevel van “Double D Racing” stonden, tezamen met de namen en telefoonnummers van Y en R. Dat een aantal van de bovenstaande omstandigheden zich pas heeft voorgedaan of pas kenbaar is geworden na het sluiten van de koopovereenkomst, doet aan dit oordeel niet af.

De rechtbank veroordeelt Y en R hoofdelijk tot betaling van geleden schade aan Y, te vermeerderen met wettelijke rente en de gemaakte kosten van de procedure.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2012:BW7382

Zaaknummer: 89173 / HA ZA 10-2772

Wetsartikelen: 22 WvK

RECHTSPRAAK

Alcredis Finance/X

Huurkoop aangaan met de vof. Vernietiging van de huurkoop door de echtgenotes wordt gehonoreerd. De auto's werden zowel in privé als zakelijk gebruikt. Er is volgens de kantonrechter geen sprake van auto's die 'kennelijk uitsluitend of hoofdzakelijk' ten behoeve van de normale uitoefening van het beroep of bedrijf (aannemingsbedrijf) strekken

Op respectievelijk 9 mei 2007 en 27 mei 2008 heeft Alcredis met gedaagden en X, waarvan gedaagden toen vennoten waren, een financial lease (huurkoop) overeenkomst gesloten strekkende tot financiering van twee luxe personenwagens. Gedaagden gebruikten de gefinancierde auto's zowel voor werk als voor privé doeleinden. Hun echtgenotes hebben geen toestemming gegeven voor het aangaan van deze overeenkomsten.

Nadat de verschuldigde huurkooptermijnen ondanks herhaalde aanmaningen meerdere malen niet meer waren betaald, heeft Alcredis de gefinancierde auto's teruggenomen en verkocht. Na aftrek van de wel betaalde termijnen en de verkoopopbrengst, doch vermeerderd met bijkomende kosten, restte op beide contracten nog een te betalen schuld.

Bij brief van 11 mei 2011 heeft de gemachtigde van gedaagden, toen optredende als advocaat van de echtgenotes van gedaagden de hiervoor bedoelde huurkoopcontracten op grond van art. 1.89 lid 1 vernietigd wegens het ontbreken van hun toestemming, zoals bedoeld in artikel 1.88 lid 1 sub d. Alcredis vordert ontbinding van beide huurkoopovereenkomsten en hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling van beide restschulden.

De rechtbank stelt vast dat artikel 1.88 lid 1 aanhef en onder d. van het Burgerlijk Wetboek van toepassing is op de in deze procedure bedoelde overeenkomsten. Het feit dat vof X als contractspartij vermeld staat op het contract, doet niet af aan het feit dat een toestemming van echtgenotes vereist is, vof X ontbeert immers rechtspersoonlijkheid. Toestemming in de zin van artikel 1.88 lid 1 aanhef en onder d is alleen dan niet noodzakelijk indien de in huurkoop gekochte auto's 'kennelijk uitsluitend of hoofdzakelijk' ten behoeve van de normale

uitoefening van hun beroep of bedrijf strekten.

Naar het oordeel van de kantonrechter is echter onvoldoende gesteld en/of gebleken waaruit dat laatste kan worden afgeleid. Ten onrechte is nagelaten de voorafgaande toestemming van beide echtgenotes te verkrijgen. Gelet op het voorgaande waren beide huurkoopovereenkomsten op grond van artikel 1.89 vernietigbaar. Uit het voorgaande vloeit voort dat de grondslag aan de vordering van Alcredis is komen te ontvallen en dat deze vordering daarom moet worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2012:BW5813

Zaaknummer: 504796 / CV EXPL 11-2818

Wetsartikelen: 7A:1576h BW, 1:88 lid 1 sub d BW, 1:89 BW, 3:51 lid 3 BW en 21 Rv

RECHTSPRAAK

VEB/Ageas SA/NV (bevoegdheid NL rechter aanspreken 'Belgische Fortis')

Bevoegdheidsincident, verzoek aanhouding i.z. VEB - Ageas c.s. (6 en 28 EEX Vo) De rechtbank Amsterdam is bevoegd kennis te nemen van de door de VEB tegen Ageas N.V. en SA/NV (voorheen Fortis), haar (Belgische) oud bestuurders en een aantal banken ingestelde vorderingen. De rechtbank is van oordeel dat tussen die vorderingen een zo nauwe band bestaat dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gelijktijdige behandeling en berechting. Dit om te voorkomen dat bij afzonderlijke berechting onverenigbare beslissingen worden gegeven. Omdat de rechtbank in ieder geval bevoegd is ten aanzien van de in Nederland gevestigde en/of woonplaats hebbende gedaagden is zij op grond van artikel 6 EEX Vo ook bevoegd ten aanzien van de vorderingen tegen de in België wonende en/of gevestigde gedaagden. Het verzoek om aanhouding in afwachting van de uitkomst van een vergelijkbare Belgische procedure wordt afgewezen. Onzeker is op welke termijn de procedure in Brussel voortgezet zal kunnen worden en in welke vorm dat zal geschieden - als voortzetting van de huidige procedure dan wel in het kader van een eventueel strafgeding. Ook is onzeker wat in het laatste geval aard en inhoud zal (kunnen) zijn van een eventueel te wijzen vonnis en welk gewicht daaraan in het kader van de onderhavige zaak toegekend zal kunnen worden. Mede in het licht van het in artikel 6 EVRM gewaarborgde recht van behandeling binnen een redelijke termijn kan aanhouding van de uitspraak in de onderhavige procedure in afwachting van een, vooralsnog, onzeker vervolg in België niet worden gerechtvaardigd. Een verzoek om tussentijds hoger beroep toe te laten, wordt afgewezen

Ageas N.V. en Ageas SA/NV heetten voorheen Fortis N.V. respectievelijk Fortis SA/NV. In 2007 stonden Fortis N.V. en Fortis SA/NV gezamenlijk aan het hoofd van een groep van vennootschappen die in België, Luxemburg en Nederland het bank- en verzekeringsbedrijf uitoefende. Fortis Bank SA/NV was een van die groepsvennootschappen. Het aandeel Fortis N.V. en het aandeel Fortis SA/NV waren genoteerd aan de beurzen te Amsterdam en Brussel (België). Zij waren met elkaar verbonden in die zin dat een aandeel Fortis N.V. uitsluitend kon worden gekocht en verkocht in combinatie met een aandeel Fortis SA/NV en vice versa.

Ingevolge de statuten van Fortis N.V. en Fortis SA/NV bestonden hun Raden van Bestuur uit dezelfde personen. Fortis N.V. en Fortis SA/NV hebben gezamenlijk een prospectus uitgegeven ("het Prospectus"). Daarbij zijn nieuwe aandelen Fortis N.V. en Fortis SA/NV aangeboden, bedoeld "to finance a portion of the contribution to be made by Fortis to the consideration payable by RFS Holdings B.V. in connection with its offer for the securities of ABN AMRO Holding N.V."

De Vereniging van Effectenbezitters (VEB) stelt dat het Prospectus onjuiste en/of onvolledige informatie over de toenmalige financiële positie van Fortis N.V. en Fortis SA/NV gaf en daarom misleidend was. Daarvoor zijn in de eerste plaats Fortis N.V. en Fortis SA/NV zelf verantwoordelijk. Daarvoor zijn echter ook Merrill Lynch, Fortis Bank SA/NV, ING Bank, Rabobank en Fox-Pitt Kelton (de "Emissiebanken") en Lippens, Votron, T, U, V, W, X en Y ("de Bestuurders") verantwoordelijk. T, U, V, W en X waren topfunctionarissen van verbonden Nederlandse en Belgische moedervenootschappen wier aandelen waren genoteerd aan de beurzen te Amsterdam en Brussel (België). Lippens was voorzitter van de Raad van Bestuur van Fortis N.V. en van de Raad van Bestuur van Fortis SA/NV. Votron was als CEO lid van de Raden van Bestuur en voorzitter van het ExCo. Y was Chief Strategy Officer en lid van het ExCo. Ook na de uitgifte van het Prospectus zijn beleggers onjuist en/of onvolledig geïnformeerd over de financiële positie van Fortis N.V. en Fortis SA/NV. VEB stelt dat de publicatie van het Prospectus een onrechtmatige daad vormt van elk van gedaagden jegens een ieder die in de periode vanaf 24 september 2007 tot 3 oktober 2008 aandelen Fortis heeft verworven. De vraag die in deze zaak voorligt, is allereerst of de rechtbank Amsterdam bevoegd is om kennis te nemen van deze zaak.

De Rechtbank overweegt het volgende:

De op onvoldoende informatievoorziening in het Prospectus gebaseerde vorderingen van VEB richten zich mede tegen de Emissiebanken. Tussen de jegens Fortis Bank SA/NV ingestelde vorderingen en de jegens de ING Bank en Rabobank ingestelde vorderingen bestaat een zo nauwe band dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gelijktijdige behandeling en berechting teneinde te vermijden dat bij afzonderlijke berechting van de zaken onverenigbare

beslissingen worden gegeven. Doorslaggevend is in dit verband dat Fortis Bank SA/NV, net als de overige Emissiebanken, wordt aangesproken vanwege haar betrokkenheid bij het Prospectus. In het incident kan in het midden blijven hoe ver die betrokkenheid (in absolute zin en in verhouding tot die van de overige Emissiebanken) precies ging. Dat is bij uitstek een onderwerp voor de hoofdzaak.

Zowel de op onvoldoende informatievoorziening in het Prospectus als de op onvoldoende informatievoorziening daarna gebaseerde vorderingen van VEB richten zich mede de Bestuurders. VEB spreekt (onder anderen) T,U,V,W en X aan in hun hoedanigheid van voormalig functionaris van Fortis (thans Ageas) N.V. en (thans Ageas) Fortis SA/NV. De jegens T,U,V,W en X ingestelde vorderingen hangen aldus nauw samen met de jegens Ageas N.V. en Ageas SA/NV ingestelde vorderingen. De eerstgenoemde vorderingen bouwen op de laatstgenoemde voort. Aansprakelijkheid van T,U,V,W en X is niet goed denkbaar zonder aansprakelijkheid van Ageas N.V. en Ageas SA/NV. Daarnaast hangen de jegens T,U,V,W, en X ingestelde vorderingen nauw samen met de jegens de Emissiebanken ingestelde vorderingen. Aangenomen moet worden dat de (mate van) verwijtbaarheid van het handelen van elk van deze groepen van gedaagden, casu quo ieder van de leden daarvan, jegens de aandeelhouders Fortis (mede) afhangt van de feitelijke en juridische verhouding tot de andere groep van gedaagden, casu quo ieder van de leden daarvan. Om dezelfde reden hangen de jegens T,U,V,W, en X ingestelde vorderingen nauw samen met de jegens Lippens, Votron en Y ingestelde vorderingen. Samenhang is er bij de “Bestuurders” ook omdat, zoals in de eerste volzin van deze alinea reeds is aangestipt, zij allen worden aangesproken in hun hoedanigheid van voormalig functionaris van Ageas N.V. en Ageas SA/NV.

T,U,V,W en X waren topfunctionarissen van verbonden Nederlandse en Belgische moederverenootschappen wier aandelen waren genoteerd aan de beurzen te Amsterdam en Brussel (België). Onder die omstandigheden was voor hen redelijkerwijs te voorzien dat zij zouden kunnen worden opgeroepen voor een gerecht buiten België, ter zake van de informatieverstrekking omtrent de (financiële) toestand van die moederverenootschappen en de invloed die daarvan uitgaat op de koersvorming van hun op beide beurzen verhandelde aandelen. In het bijzonder kan niet worden geoordeeld dat, zoals zij aanvoeren, voor hen onvoorzienbaar was dat zij ook zouden kunnen worden opgeroepen voor een Nederlands gerecht. Fortis Bank SA/NV, die betrokken was bij het van beide moederverenootschappen uitgaande en op beide beurzen gerichte Prospectus, kan zich evenmin op een dergelijke onvoorzienbaarheid beroepen.

De rechtbank acht zich derhalve dan ook bevoegd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2012:BW6423

Zaaknummer: 483584 / HA ZA 11-594

Wetsartikelen: 6 EEX Vo en 28 EEX Vo

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuurder voor tekort in het faillissement

De curator vordert primair hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling van het nader vast te stellen tekort in het faillissement op grond van artikel 2:248 lid 1 BW en artikel 2:11 BW en subsidiair op grond van artikel 6:162 BW. Tevens vordert de curator een verklaring voor recht dat het dividendbesluit en de dividenduitkering nietig zijn c.q. vernietigd worden en dat A wordt veroordeeld tot terugbetaling van de dividenduitkering

In 2004 is A activiteiten gestart onder de naam X. In 2007 zijn de activa en passiva van A met terugwerkende kracht tot 1 januari 2007 ingebracht in X. Tot 1 maart 2008 was A enig aandeelhouder en bestuurder van X. B was enig aandeelhouder en bestuurder van A. Op 29 februari 2008 zijn de aandelen in X door A overgedragen aan Z voor € 350.000. Ook op 29 februari 2008 heeft A in hoedanigheid van enig aandeelhouder in X een tussentijds dividendbesluit genomen tot uitkering van een dividend van € 225.735 ten laste van de vrije reserves. Eveneens op 29 februari 2008 heeft X € 167.000 geleend van Z en is X € 60.735 schuldig aan A. Op 6 juni 2008 is surseance van betaling verleend. Op 24 juni 2008 is X failliet verklaard.

De rechtbank: De vordering van de curator is primair gebaseerd op art. 2:248 BW. Ingevolge lid 1 van dit artikel is iedere bestuurder in geval van faillissement van de vennootschap jegens de boedel hoofdelijk aansprakelijk voor het bedrag van de schulden, voor zover deze niet door vereffening van de overige baten kunnen worden voldaan, indien het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De stelplicht en bewijslast dat sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur rust op de curator. De vraag of een bestuurder zijn taak niet behoorlijk heeft vervuld, moet worden beoordeeld naar hetgeen de bestuurder voorzag of kon voorzien op het moment dat hij zijn taak vervulde (MvA, Kamerstukken II 16 631, nr. 6, p. 3). Daarnaast is van belang dat geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus gehandeld zou

hebben (HR 7 juni 1996, NJ 1996, 95).

In dit kader richt het betoog van de curator zich op twee punten: enerzijds op de cijfers waarop de omvang van de vrije reserve en daarmee de omvang van het dividend is bepaald en anderzijds op de financiering van het dividend.

Omvang van de vrije reserves en het dividend Dat er op papier voldoende vrije reserves aanwezig waren in X voor het dividendbesluit is niet in geschil. Een eenvoudige optelsom van de posten overige reserves en resultaat lopend boekjaar op de tussentijdse balans van 30 juni 2007 leidt tot het bedrag ad € 225.735,--: de hoogte van het dividend. De stelling van de curator is echter dat de post overige reserves niet reëel was nu op 29 februari 2008 bekend was dat de incasso van (een deel van) de debiteurenportefeuille problemen opleverde. Naar het oordeel van de rechtbank is de juistheid van de stelling van de curator dat de post overige reserves geen reëel beeld gaf van de werkelijkheid op 29 februari 2008 komen vast te staan. De wetenschap van de problemen met de inbaarheid van de debiteuren is daarin immers niet verdisconteerd en tegen beter weten in is de hoogte van de dividendumuitkering gebaseerd op gedateerde, en niet langer reële, cijfers.

Financiering dividendumuitkering

Uit de financiële stukken blijkt dat X nauwelijks liquide middelen had. Deze middelen ontbraken op het moment dat het dividend (deels) werd uitgekeerd. De rechtbank is van oordeel dat, nu de liquiditeit van X geen dividendumuitkering toestond, aangenomen kan worden dat gedaagden wisten, althans behoorden te weten, dat de overige schuldeisers van X door de dividendumuitkering benadeeld zouden worden en dat het voortbestaan van X hiermee in gevaar werd gebracht. Naar het oordeel van de rechtbank zou geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zo gehandeld hebben. Door zo te handelen heeft A haar taak onbehoorlijk vervuld in de zin van art. 2:248 lid 1 BW.

Belangrijke oorzaak van het faillissement

Ingevolge art. 2:248 BW leidt kennelijk onbehoorlijk bestuur tot aansprakelijkheid voor het faillissementstekort, indien aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Dit houdt in dat het handelen van de bestuurder niet de enige oorzaak van het faillissement hoeft te zijn, maar daaraan wel in belangrijke mate moet hebben bijgedragen. De curator heeft betoogd dat de solvabiliteit, leencapaciteit en liquiditeit van X

zijn aangetast door de dividenduitkering en dat dit de continuïteit van de onderneming in gevaar heeft gebracht en daarmee een belangrijke oorzaak van het faillissement is.

De rechtbank acht het feit dat de surseance van betaling van X ongeveer drie maanden na de dividenduitkering is verleend en binnen een maand de faillietverklaring volgde en het feit dat de dividenduitkering een aanzienlijke omvang had, aannemelijk dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur - bestaande uit het geven van een onjuist en geflatteerd beeld van de omvang van de debiteuren en de vrije reserve in de financiële stukken, het voorbereiden van het dividendbesluit, de medewerking aan de totstandkoming daarvan en het overgaan tot de dividenduitkering aan de aandeelhouder -, een belangrijke oorzaak is van het faillissement van X. Hiermee staat de aansprakelijkheid van gedaagden ex art. 2:248 BW en 2:11 BW vast.

Matiging

Naar de rechtbank begrijpt, doen gedaagden een beroep op de matigingsbevoegdheid van de rechtbank van art. 2:248 lid 4 BW. De rechtbank zal gedaagden in de gelegenheid stellen hun beroep op matiging bij akte nader toe te lichten en te onderbouwen. Iedere verdere beslissing zal worden aangehouden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBARN:2012:BW7461

Zaaknummer: 220321 / HA ZA 11-1272

Wetsartikelen: 2:11 BW, 2:248 lid 1 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Facon

Art. 2:9 BW is een onterechte grondslag voor beroep op bestuurdersaansprakelijkheid door schuldeiser. Onvoldoende motivering Paulianus handelen. Betalingsonwil bestuurder leidt tot onrechtmatige daad jegens schuldeiser. Onvoldoende motivering voor aansprakelijkheid op grond van ongerechtvaardigde verrijking door gemeenschap van goederen

Gedaagde A is (enig) bestuurder geweest van De Groene Wouden Creditmanagement B.V. (hierna: De Groene Wouden) en de aan haar verbonden Stichting Derdengelden. De Groene Wouden is in staat van faillissement verklaard. Het faillissement van De Groene Wouden is opgeheven wegens een gebrek aan baten en de stichting is ontbonden. Het zich nog op de derdenrekening van de stichting bevindende bedrag dat voor Facon van De Boer was geïncasseerd is, is nadien niet aan Facon uitbetaald. Facon vordert hoofdelijke betaling door gedaagde A van de door De Groene Wouden voor Facon van De Boer geïncasseerde bedragen, die zijn binnengekomen op de derdengeldrekening van de stichting en stelt gedaagde A aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW, actio Pauliana en onrechtmatige daad. Gedaagde B wordt aansprakelijk gesteld wegens gemeenschap van goederen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Anders dan Facon kennelijk meent, ziet artikel 2:9 BW enkel op de interne aansprakelijkheid van een bestuurder jegens de rechtspersoon en niet (ook) op de aansprakelijkheid van de bestuurder jegens een schuldeiser. Een vordering die gebaseerd is op artikel 2:9 BW kan dan ook slechts door de rechtspersoon worden ingesteld. Een schuldeiser kan dus niet met succes een beroep doen op dit artikel als grondslag voor bestuurdersaansprakelijkheid.

Voorts heeft Facon naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende onderbouwd dat er sprake is van Paulianus handelen zijdens gedaagde A. Facon komt niet verder dan deze enkele stelling, zonder verder te motiveren dat en waarom er aan de door de wet gestelde eisen voor het aannemen van Paulianus handelen is voldaan.

Op gedaagde A rustte als bestuurder van de stichting de algemene taak ervoor te zorgen dat het tijdelijk beheren en betalen van de derdengelden op juiste wijze en aan de juiste (rechts)persoon plaatsvond. Vast staat dat er door Facon's crediteur De Boer op diverse data in 2008 en 2009 betalingen zijn gedaan op de derdengeldrekening van de stichting, tot een totaalbedrag van € 4.884,44. De aard van de overeenkomst tussen Facon en De Groene Wouden bracht naar het oordeel van de kantonrechter met zich dat De Groene Wouden als opdrachtnemer, althans de aan haar verbonden stichting, gehouden was om de ontvangen bedragen (eventueel na aftrek van kosten) door te betalen aan Facon. Géén van de ontvangen betalingen is echter door De Groene Wouden c.q. de stichting (vanaf de derdengeldrekening) aan Facon doorbetaald. Nu gedaagde A daarvoor geen enkele (gegronde) reden heeft aangevoerd, moet de conclusie luiden dat de stichting - in strijd met het doel van de stichting - nalatig is geweest jegens Facon om de binnengekomen gelden door te betalen. Hiervan kan aan gedaagde A een ernstig verwijt worden gemaakt als bestuurder van de stichting. Gedaagde A heeft naar het oordeel van de kantonrechter niet aannemelijk gemaakt dat de stichting - onder wie de binnengekomen gelden berust(t)en - niet in staat was om de binnengekomen gelden aan Facon door te betalen. Als bestuurder heeft hij voorts kennelijk een besluit tot ontbinding van de stichting genomen, zonder in het kader van de afwikkeling van deze stichting over te gaan tot betaling aan Facon. Onder deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat de nalatigheid om betalingen aan Facon te doen kennelijk te wijten is aan betalingsonwil van gedaagde A, als bestuurder die de volledige zeggenschap had over de stichting, hetgeen als een onrechtmatige daad van gedaagde A - als bestuurder - jegens Facon moet worden beschouwd. Een en ander betekent dat gedaagde A persoonlijk aansprakelijk is jegens Facon met betrekking tot de (bij Facon) onbetaald gebleven - doch wel door De Groene Wouden c.q. de stichting geïncasseerde - vordering van Facon op De Boer. Hij dient de ten gevolge van het onrechtmatig handelen door Facon geleden schade - in dit geval het bedrag der niet doorbetaalde gelden - aan haar te vergoeden.

Naar het oordeel van de kantonrechter is gedaagde B als echtgenote van gedaagde A niet persoonlijk aansprakelijk jegens Facon. Het betreft een privéschuld van gedaagde A uit hoofde van onrechtmatig handelen als bestuurder van een rechtspersoon, waarvoor hij zelf als bestuurder van die rechtspersoon persoonlijk aansprakelijk is jegens Facon. Een en ander laat echter onverlet dat de gelaedeerde zich op de tussen gedaagde A en gedaagde B bestaande gemeenschap van goederen kan verhalen ter zake zijn vordering op gedaagde A. Voor zover Facon de vordering heeft gebaseerd op ongerechtvaardigde verrijking van gedaagde B, is die grondslag naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBLEE:2012:BW7805

Zaaknummer: 373624 \ CV EXPL 11-8837

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Milk/Abn Amro Bank

In beginsel rust op de schuldeiser en eerste pandhouder als zodanig niet reeds enige mededelingsplicht ten opzichte van een andere schuldeiser, ten aanzien van haar pandrecht op de vorderingen van de schuldenaar. Nu van enige misleiding door de eerste pandhouder jegens de tweede schuldeiser niet is gebleken, is er geen sprake van onrechtmatig handelen.

Milk Strategy & Finance B.V. (hierna: Milk) heeft vanaf 2009 financieel strategische begeleiding verzorgd voor Compact Opleidingen B.V. (hierna: Compact Opleidingen). De heer A was enig bestuurder en aandeelhouder van X B.V., de moederverenootschap van Milk. In januari 2011 heeft Milk aan Compact Opleidingen in totaal een bedrag van € 349.000 geleend. Ter zekerheid van de terugbetaling heeft Milk een eerste pandrecht verkregen op de vaste activa en debiteuren van Compact Opleidingen. Op 22 februari 2011 is Compact Opleidingen als kredietnemer met Abn Amro Bank een kredietovereenkomst aangegaan. Eveneens is door Compact Opleidingen een pandakte ten behoeve van Abn Amro Bank ondertekend. Nadat Compact Opleidingen op 26 april 2011 failliet is verklaard, heeft Abn Amro Bank ten laste van Milk beslag doen leggen onder de curator op al hetgeen Milk uit hoofde van een reeds bestaande rechtsverhouding van de curator te vorderen heeft of zal krijgen. Abn Amro Bank vordert een verklaring voor recht dat Milk onrechtmatig jegens Abn Amro Bank heeft gehandeld, alsmede een hoofdelijke veroordeling van Milk tot betaling van de schade die Abn Amro Bank als gevolg van dat onrechtmatig handelen heeft geleden.

Rechtbank: In beginsel rust op Milk als schuldeiser en eerste pandhouder als zodanig niet reeds enige mededelingsplicht ten opzichte van Abn Amro Bank, eveneens schuldeiser, ten aanzien van haar pandrecht op de vorderingen van Compact Opleidingen, de schuldenaar. In zoverre is dan ook geen sprake van onrechtmatig handelen van Milk door geen melding te maken aan Abn Amro Bank van haar eerste pandrecht. Milk heeft echter een rol gespeeld bij de kredietverlening door Abn Amro Bank aan Compact Opleidingen. De vraag ligt voor of op Milk uit hoofde van die rol een mededelingsplicht rustte.

De offerte en de uiteindelijke kredietverleningsovereenkomst zijn door Abn Amro Bank naar Compact Opleidingen gestuurd en niet naar Milk. Bovendien is Milk niet betrokken geweest bij de daadwerkelijke onderhandelingen over de voorwaarden van de kredietverlening. Zodoende kan niet vastgesteld worden dat op Milk als onderhandelaar namens Compact Opleidingen tegenover Abn Amro Bank een mededelingsplicht rustte ten aanzien van het pandrecht dat aan Milk was verleend. Het feit dat A zijn handtekening heeft gezet onder de pandakte waardoor hij ten onrechte de indruk heeft gewekt dat Abn Amro Bank een eerste pandrecht verkreeg op de vorderingen van Compact Opleidingen, kan dan ook niet zonder meer aan Milk worden toegerekend.

Vast staat dat Abn Amro Bank aan Milk niet expliciet heeft gevraagd naar het bestaan van overige zekerheden. Milk heeft het anderzijds ook niet eigener beweging gemeld. Abn Amro Bank heeft weliswaar gesteld dat zij de preview van de offerte voor de kredietverlening telefonisch met Milk heeft doorgenomen, maar zij heeft niet gesteld dat daarbij ook daadwerkelijk de voorwaarde van een eerste pandrecht aan de orde is geweest. Nu ook anderszins niet is gebleken van wetenschap bij Milk van deze gestelde voorwaarde door Abn Amro Bank, kan niet worden gesteld dat Milk aan Abn Amro Bank diende te melden dat zij een eerste pandrecht op de vorderingen van Compact Opleidingen bezat.

Het enkele feit dat het geschetste beeld achteraf bezien niet juist was, wil nog niet zeggen dat sprake is van onrechtmatig handelen van de zijde van Milk. Daarvoor zou op zijn minst duidelijk moeten zijn dat Milk Abn Amro Bank bewust zou hebben misleid. Milk heeft aan Abn Amro Bank de mogelijkheid geboden om de leningen van Milk achter te stellen bij die van Abn Amro Bank en laatstgenoemde heeft er welbewust voor gekozen dat niet te doen. Het risico van die beslissing ligt bij Abn Amro Bank. Nergens blijkt uit dat Milk Abn Amro Bank hierbij bewust zou hebben misleid. Als onbetwist staat vast dat ook Milk de perspectieven van Compact Opleidingen heeft overschat en dat zij daardoor verliezen heeft geleden. Hieruit blijkt dat het faillissement van Compact Opleidingen ook door Milk niet was voorzien. De rechtbank is dan ook van oordeel dat ook hier geen sprake is van onrechtmatig handelen jegens Abn Amro Bank door Milk.

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2012:BW7162

Zaaknummer: 499156 / HA ZA 11-2460

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid X

Vervolg op LJN:BP6582. Bestuurdersaansprakelijkheid. Geen tegenbewijs geleverd van het vermoeden dat de al eerder vastgestelde onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Vorderingen van curator toegewezen

In het tussenvonnissen is X toegelaten te bewijzen – in de zin van ‘aannemelijk maken’ – dat de in het tussenvonnissen van 23 februari 2011 in overweging 4.13 genoemde feiten en omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement van gefailleerde zijn geweest. De rechtbank zal thans nagaan wat de getuigen voor zover thans van belang hebben verklaard en vervolgens mede lettend op het schriftelijke bewijs nagaan of het bewijs – in de zin van aannemelijk maken – is geleverd.

De rechtbank constateert dat de getuigenverklaringen voornamelijk gaan over verhalen die in en rond gefailleerde gespeeld en rondgezongen hebben. Op sommige onderdelen bevestigen de getuigen elkaars verklaring, maar niet op het punt dat bepaalde feiten of omstandigheden tot het faillissement hebben geleid. Dat wordt wel gesuggereerd, vooral door Z, maar in geen van de verklaringen wordt dit concreet. De vraag is dus of het schriftelijk aangebrachte bewijs het causaal verband tussen deze feiten en omstandigheden, deze verhalen, en het faillissement wel legt.

In het vonnis van 31 augustus 2011 is overwogen dat de producties 11, 12 en 13 van gedaagden als schriftelijk bewijs gewaardeerd zullen worden als de getuigen zijn gehoord. De rechtbank stelt vast dat deze producties voor een deel aansluiten bij wat hierboven als ‘de verhalen’ werd aangeduid. Dat er causaal verband tussen de feiten en omstandigheden die in de verhalen worden beschreven, en het faillissement bestaat, blijkt niet uit deze producties waardoor niet aannemelijk is geworden dat de genoemde feiten en omstandigheden als een belangrijke oorzaak van het faillissement moeten worden gezien. Dat niet uitgesloten is dat zij tot het faillissement hebben bijgedragen, betekent nog niet dat aannemelijk is geworden dat dit in belangrijke mate het geval was.

Als productie 14 hebben gedaagden ‘een document’ overgelegd ‘waarin de onderbouwing is

gegeven van het causale verband tussen de in rechtsoverweging 4.13 van het tussenvonnissen d.d. 23 februari 2011 weergegeven feiten en de conclusie onderbouwd is weergegeven dat aannemelijk is dat deze feiten en omstandigheden als belangrijke oorzaak van het faillissement hebben te gelden'. De geciteerde zinsneden komen voor in de akte na enquête van gedaagden. Dit 'document', productie 14, maakt geen deel uit van een akte of conclusie en geeft dus niet het standpunt van de advocaat van gedaagden weer. Deze spreekt zich immers in conclusies of aktes uit. Hierbij zij opgemerkt dat het standpunt van een advocaat niet als bewijsmiddel kan functioneren. Gedaagden geven niet aan wat de herkomst van dit 'document' is. Het kan de mening van een van de getuigen bevatten, mogelijk van Z, over de verklaringen van de andere getuigen. Als zodanig zou het irrelevant zijn. Om deze redenen kan en mag de rechtbank geen aandacht aan het stuk besteden, dat overigens inhoudelijk weinig of niet verschilt van de producties 11, 12 en 13 van gedaagden. Gedaagden betogen dat zij 'middels de enquête en de als productie 14 overgelegde onderbouwing' aan hun bewijsopdracht hebben voldaan. Uit het voorgaande volgt dat dit niet het geval is. Het bewijs – in de zin van aannemelijk maken – is niet geleverd.

Dit betekent, gelet op de beslissingen in de tussenvonnissen, dat er geen tegenbewijs is geleverd van het vermoeden dat de al eerder vastgestelde onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement van gefailleerde is geweest. Dit betekent dat de bestuurder van gefailleerde, X, jegens de boedel aansprakelijk is voor het bedrag van de schulden voor zover deze niet door vereffening van de overige baten kunnen worden voldaan (art. 2:248 lid 1 BW), welke aansprakelijkheid tevens rust op Y en doorschuift naar Z ingevolge art. 2:11 BW.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBARN:2012:BW7442

Zaaknummer: 182975 / HA ZA 09-550

Wetsartikelen: 2:248 lid 1 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

AIP/Agriom

Slordig omspringen met de naam van de vennootschap

AIP en Agriom BV, die ook handelt onder de naam Agriom Beheer en die de moedermaatschappij van Agriom Trade is, zijn met elkaar een dienstverlenings-/gebruiksrechtovereenkomst met betrekking tot software aangegaan. AIP wordt door Agriom Trade aangesproken, terwijl echter onduidelijk is met wie AIP nu de overeenkomst aangegaan is.

De rechtbank overweegt dat er steeds sprake is van een partij die als Agriom BV wordt aangeduid, maar dat het gaat om steeds verschillende vennootschappen. Hierdoor is met het gebruik van de naam Agriom BV slordig omgesprongen, wat ook ter comparitie is erkend. Dat wil het rechtspersonenrecht nu juist voorkomen. De rechtbank is van oordeel dat AIP er op mocht vertrouwen dat haar contractspartner dezelfde rechtspersoon was en dat dit Agriom BV was. Dit moet tot niet-ontvankelijkheid van Agriom Trade in haar vorderingen leiden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBARN:2012:BW7438

Zaaknummer: 221086 / HA ZA 11-1354

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuurder van bedrijf in handel slachtpluimvee

Bestuurdersaansprakelijkheid op grond van onrechtmatige daad. Sprake van frustratie van betaling (betalingsonwil)? Verwijzing naar de rol voor het nemen van een akte

X is bestuurder van A (de holding) die op haar beurt bestuurder is van B. X was de feitelijk leidinggevende binnen beide vennootschappen. Het bedrijf hield zich bezig met in- en verkoop van slachtpluimvee. Z heeft in 2010 een partij kippen en hennen verkocht aan B voor € 40.848,60. B heeft de van Z gekochte hennen of een deel daarvan doorverkocht aan betrokkene 1. B heeft betrokkene 1 € 26.465,45 in rekening gebracht. Nadat Z B gemaand heeft tot betaling van het factuurbedrag, wordt B op 28 april 2011 failliet verklaard. Z vordert veroordeling van X tot betaling van € 40.848,60 (vermeerderd met rente en kosten). Z stelt dat X als bestuurder en enig aandeelhouder onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door, toen hij wist althans redelijkerwijs moest begrijpen dat B niet, althans niet binnen redelijke termijn aan haar verplichtingen tegenover Z zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden, namens B de overeenkomst met Z tot stand te laten komen.

De rechtbank: X stelt voorop dat zonder vaststelling van de aansprakelijkheid van de holding, er geen sprake kan zijn van aansprakelijkstelling van hem, de indirect bestuurder. Dit is in zoverre juist, dat de aansprakelijkheid van een indirect bestuurder als zodanig slechts vastgesteld kan worden als de aansprakelijkheid van de tussenliggende rechtspersoon vaststaat. Daartoe behoeft deze echter niet gedagvaard te zijn. Ook in deze zaak zou de rechtbank kunnen oordelen dat de holding onrechtmatig heeft gehandeld, zij het dat de holding in deze zaak niet tot schadevergoeding veroordeeld kan worden. Subsidiair betoogt X dat de indirect bestuurder uit hoofde van art. 2:11 BW niet uit onrechtmatige daad kan worden aangesproken. Hierover wordt verschillend gedacht. Naar het oordeel van de rechtbank is dit wel mogelijk. Bovendien gaat het in deze zaak, waar Z X nadrukkelijk als bestuurder en als enig aandeelhouder van de holding aanduidt, ook om X als feitelijk leidinggevende binnen de holding en B. Dat hij dat was, staat vast. Het gaat erom of X B heeft laten kopen terwijl hij wist althans redelijkerwijs moest begrijpen dat B niet, althans niet binnen redelijke termijn aan

haar verplichtingen tegenover Z zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden. De achtergrond van het faillissement van B, stelt X, is gelegen in omstandigheden die in oktober 2010 nog niet te voorzien waren, namelijk de sinds het voorjaar van 2010 dalende eierprijzen en de in januari 2011 explosief stijgende grondstofprijzen voor voer. Samenvattend geeft hij aan dat in het najaar 2010 en het voorjaar 2011 externe marktomstandigheden elkaar versterkten totdat in januari 2011 een catastrofale situatie ontstond. Z betoogt dat het in 2010 slecht ging in het B nadat ook 2009 al een zeer slecht jaar was geweest. De rechtbank is van oordeel dat de verklaring van de marktontwikkeling die X geeft op zichzelf niet onbegrijpelijk is. In het hier bedoelde betoog van Z echter is niet te lezen waarom het X rond 10 oktober 2010 redelijkerwijs duidelijk moet zijn geweest dat B niet aan haar verplichtingen tegenover Z zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden. Als ondernemer moest X ook in slechte tijden trachten het bedrijf, dat zich bezig hield met in- en verkoop van slachtpluimvee, draaiende te houden. Als B stopte met inkopen zou het zeker verkeerd aflopen met haar. Ook als 2009 en 2010 slechte jaren waren voor B en de voedermarkt zich in verhouding tot de eiermarkt slecht ontwikkelde – terwijl overigens de slachtpluimveemarkt in de eigen woorden van Z in 2010 vrij stabiel was – betekent dit nog niet dat X onrechtmatig handelde door B te laten contracteren met Z. Niets wijst er vooralsnog op dat deze verkoop en de levering aan betrokkene 1, die aansloot op de levering door Z aan X, anders is dan een – voor X mogelijk ongunstig afgelopen – normale transactie. Z voert echter twee omstandigheden aan – en biedt daarbij ook bewijs aan – die erop zouden kunnen duiden dat X bewust heeft getracht, althans bewust op de koop toe genomen heeft, Z te benadelen door de verkoop en levering aan betrokkene 1. De eerste omstandigheid is dat B al lang voordat zij de hennen van Z kocht, een verplichting tot levering van hennen tegenover betrokkene 1 op zich zou hebben genomen. Dit zou kunnen betekenen dat zij om maar van de vordering van betrokkene 1 tot levering af te zijn, de hennen bij Z heeft ingekocht waarvoor betrokkene 1 een eerder overeengekomen, lage prijs heeft betaald. De tweede omstandigheid is dat B/X betrokkene 1 de rekening voor de hennen aan een andere rechtspersoon dan B zou hebben laten betalen. Wanneer beide stellingen juist zijn, dan zou dit op frustratie van de betaling aan Z kunnen duiden, namelijk door de aan betrokkene 1 verschuldigde hennen in te kopen in de wetenschap niet aan Z te kunnen betalen en hem geen verhaal te bieden. Vast staat dat niet. Voordat Z eventueel tot bewijs van de hier bedoelde stellingen wordt toegelaten, zal de rechtbank hem in de gelegenheid stellen exact aan te geven wanneer en tegen welke prijs betrokkene 1 van X gekocht heeft en of het rekeningnummer inderdaad niet aan B toebehoort of -behoorde en aan te geven waarin precies het onrechtmatig handelen van X in dit verband zou hebben gelegen. Iedere verdere beslissing zal worden aangehouden.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: